

در مقابل هجوم هم‌جانان به سفره خالص خود چه کنیم؟

رژیم سرمایه داری اسلامی ایران موج جدیدی از تهاجم به سفره خالی ما کارگران را آغاز کرده است. محدود ساختن مشمولین دریافت یارانه های نقدی، رشد انفجاری قیمت مایحتاج حیاتی و سرانجام رد مصوبه افزایش ۵۷ درصدی حقوق بازنشستگان و افزایش تنها ۱۰ درصدی آن. این هجوم بسیاری از کارگران را به خیابانها کشاند. شعارهای کارگران در این اعتراضات چنین بوده است. "رئیس هیات کن این دولت رو رها کن. مدیر بی لیاقت، وزیر بی کفایت استعفا. افزایش حقوق ها هم سطح با تورم. مرگ بر رئیس... " این شعارهای بی حاصل و پوچ که مدام در طی سالهای اخیر تکرار شده است چه نتیجه ای برای طبقه ما داشته است؟! اینگونه شعارها حاوی این گمراهه عظیم هستند که حکومت و مدیرانش را مسئول اداره امور به نفع همگان می پندارند!! واقعیت اینست که تمامی حکومتها، کارگزاران سرمایه اند و در جهنم سرمایه داری ایران حکومتگران در تلاشند تا سرمایه داری را از وضعیت بحرانی نجات دهند و اتفاقاً با کفایت لازم در حال انجام این وظیفه اند!! تجمع مقابل مجلس و استانداری ها، اعتصابات پراکنده و حتی شورش های خیابانی بدون محتوای ضد سرمایه داری، مطلقاً هیچ گرهی از کوه مشکلات ما حل نمی کند. طبقه ما قدرتی است که اگر سرمایه ستیز وارد میدان شود، می تواند کل جهنم سرمایه داری را با جهانی بدون هیچ فقر، جنگ، بدون استثمار، نابرابری، جهانی مالا مال از رفاه، آزادی، برابری، جایگزین کند. مبارزه ضد سرمایه داری معنای بسیار مشخص و ملموسی دارد، سرمایه ما را استثمار می کند، ما را از تصاحب حاصل کار و دخالت در سرنوشت کار، تولید و زندگی خود ساقط می کند، جنگ ما از اینجا آغاز می گردد. حاصل کار ما نباید سرمایه شود. همصد و هم‌رزم اعلام داریم که خواستار رایگان شدن کل خوراک، پوشاک، دارو و درمان، مسکن، آموزش، نگه داری سالمندان و معلولان هستیم. با اعتصابات سراسری در کل مراکز کار، تولید سود را متوقف سازیم. اینها خیالبافی نیست، طبقه ما بارها این کارها را انجام داده است اما نه برای خود که پشت سر بخشی از وحوش سرمایه دار علیه بخشی دیگر و حاصل آنها همین وضعی است که الان داریم. باید برای همیشه طومار این گمراهه رفتن ها را بر بندیم. کل مراکز کار را به تصرف خود در آوریم، با شوراها و خویش به اداره جامعه، به برنامه ریزی کار و تولید پردازیم.